

[Godskesen.]

Kreditorer har rejst sig i Enighed til Værn for Realkreditten. De Betæneligheder, vi saaledes nærer, er de samme som de, der fik Udtryk i den Tale, der blev holdt af den ærede Ordfører for Venstre (Rytter), og da denne har gennemgaaet Sagen saa overordentlig udførligt, er det uforment for mig at give en nærmere Redegørelse for vor Kritik. Jeg kan slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Venstre.

Af disse Bemærkninger vil det let forstaas, at vi lige saa lidt som Venstre kan gaa med til Lovforslaget, saaledes som det her foreligger. Et andet er, at det maaske vil være muligt ved Forhandling i det Udvalg, som jeg venter bliver nedsat, at komme til en Ordning, som kan hjælpe det nødstedte Landbrug uden at skade andre Interesser, og navnlig uden at ødelægge Realkreditten. Jeg vil derfor gerne være med til en Udvalgsbehandling af Lovforslaget og skal anbefale, at en saadan finder Sted.

Veistrup: Jeg skal tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger til Fordel for det foreliggende Lovforslag. Det er jo rigtigt, at Lovforslaget er et Led i den Kriselovgivning, som vi i den senere Tid er blevet saa kendte med, desværre, men som Forholdene i saa høj Grad opfordrer til. Og det forekommer mig, at vi i dette Lovforslag har et Supplement til den gældende Lovgivning, som ganske sikkert vil vise sig at være heldigt, og i hvert Fald er i høj Grad tidssvarende, saaledes som Forholdene udvikler sig herhjemme. Det er rigtigt nok, at vi har haft en Tvangsakkordlovgivning — som den højtærede Minister sagde, i 26 Aar —, men det turde dog være en Fejl ved denne, at den ikke lader sig praktisere, oven i Købet for det største Erhverv i Landet. Paa den Maade mindskes Værdien jo ganske betydeligt. Landbruget har faktisk været holdt udenfor Tvangsakkordlovgivningen, og det er jo ikke, fordi man ikke ogsaa indenfor Landbruget i høj Grad kunde være berettiget til at anvende en saadan Lov; det er en Landbruger berettiget til lige saavel som enhver anden Skyldner. Men der er den Vanskelighed, som med Rette er fremhævet, at Pengeanbringelsen indenfor Landbruget i høj Grad er sikret ved tinglæste Panterettigheder. Det er disse Panterettigheder, som man synes at være saa overordentlig ængstelig for, og som man fra anden Side under alle Omstændigheder ønsker at beskytte. Jeg tror dog ikke, man behøver at være saa forfærdelig ængstelig, thi den

reelle Pantessikkerhed er der ingen, der anfægter; der er ingen, som vil røre ved den. Det er kun den Pantessikkerhed, der ikke eksisterer, som man ønsker skal gaa ind under Tvangsakkordlovens Regler sammen med den løse Gæld. Det er det, Lovforslaget giver Udtryk for, og naar Forholdet er det, ser jeg ikke, at nogen forurettes ved Vedtagelsen af dette Lovforslag. Det er jo, som det gamle Ord siger: Hvor intet er, har selv Kejseren tabt sin Ret. Naturligvis kan man bevare de „velerhvervede“ Rettigheder, som man skriver i Venstres Betænkning, der finder Udtryk i Gælds-papirerne — jeg ved for øvrigt ikke, hvorfor disse Rettigheder er mere „velerhvervede“ end saa mange andre —, men de Rettigheder, der tænkes paa i det foreliggende Lovforslag, er jo Rettigheder, der, som jeg før sagde, pengelig set er værdiløse. Naar Pantet ikke er i Stand til at dække Pantegælden, siger det sig selv, at disse Rettigheder i Virkeligheden er værdiløse. Jeg ved vel, at man fra Kreditorernes Side ræsonnerer som saa, at Tiderne maaske bedres, og saa har man Haab om at faa sine Penge igen; det er med andre Ord en Slags kapitaliseret Haab, man hænger sig i. Men jeg har vanskeligt ved at forstaa, at dette kapitaliserede Haab skal staa som en Hindring for Gennemførelsen af en fornuftig og hensigtsmæssig, jeg vil gerne sige tidsmæssig Ændring af Akkordloven.

Man peger dernæst paa Realkreditten. Denne, jeg havde nær sagt, Rosinante rider man nu ved enhver Lejlighed, og jeg skal ogsaa være den sidste til at benægte Realkreditens Værdi. Men jeg synes, at man lægger en fuldkommen ensidig Bedømmelse til Grund. Der er jo to Parter, der er en Kreditor og en Debitor, og i al Almindelighed er det saadan, under normale Forhold i hvert Fald, at Kapitalen er sikret, at man har anbragt sine Penge ret sikkert i Grundejendomme. For de kapitalfattige derimod, dem, der mangler de nødvendige Driftsmidler og derfor har været nødt til at laane, findes der overhovedet ingen Sikkerhed. Jeg ved ikke, om dette er et Forhold, som man under de nuværende Omstændigheder absolut skal opretholde, om det absolut gælder om at sikre Kapitalen, hvad enten man nu kalder den Realkredit eller giver den et andet Navn. Efter min Mening er dette en urimelig Ordning, thi derefter skulde jo en Mand, som har siddet paa en Ejendom og udført et godt og solidt Arbejde, i Virkeligheden slet ingen Rettigheder have.

Man er bange for, at Realkreditten skal blive svækket. Som jeg sagde før, tror